

**De
eeuw
van de
Volkskrant**

De eeuw van de Volkskrant

Samenstelling: Hans Wansink

Beeld: Theo Audenaerd

Met bijdragen van Hans Aarsman, Sheila Sitalsing, Martin Sommer,
Peter de Waard, Bert Wagendorp en Sylvia Witteman

Inhoud

Vooraf: De wereld van toen door de ogen van toen	7
ROOMS EN BESCHIEDEN (1921-1941)	10
1 OKTOBER 1921: 'Natuurlijk een Roomsche krant'	12
11 NOVEMBER 1925: Kabinet-Colijn valt over Vaticaans gezantschap	14
30 JULI 1928: Olympische Spelen in Amsterdam	16
28 JANUARI 1933: De katholieke vrouw moet haar plaats weten	19
31 JANUARI 1933: De zegetocht van het fascisme?	22
18 OKTOBER 1933: De Paus ontvangt onze werklozen	24
6 JULI 1934: Oorlogstoestand in de Jordaan	26
11 JANUARI 1941: De Volkskrant in de oorlog	28
28 FEBRUARI 1941: 'De 'raddraaiers' achter de Februaristaking'	29
4 OKTOBER 1941: Afscheid is 'niet onze schuld'	30
ROOMS EN AMBITIEUS (1945-1965)	34
8 MEI 1945: Golf van angst joeg door duizenden	36
7 AUGUSTUS 1948: Viervoudige triomf van Fanny	38
19 DECEMBER 1948: Tweede politionele actie 'bittere noodzaak'	40
1 FEBRUARI 1953: Boven verdronken land	42
30 MEI 1954: Bisschoppen verbieden lidmaatschap NVV en luisteren naar de VARA	44
19 JULI 1954: Het circus van de Tour	46
NAJAAR 1957: De 'kwestie-Faas'	49
22 AUGUSTUS 1961: Eichmann belangrijker gemaakt dan hij was	50
COLUMN: Sylvia Witteman: Het kleine gebeuren van alledag	52
31 OKTOBER 1963: Afkeer van de boze wereld	54
5 NOVEMBER 1963: Katholiek hoogleraar verdedigt 'de pil'	56
8 AUGUSTUS 1965: Politie ranselt provo's weg bij Lieverdje	58
EEN NIEUWE KOERS (1965-1980)	62
25 SEPTEMBER 1965: De vlag in top	64
30 MEI 1968: De Parijse beroerte	66
19 DECEMBER 1968: En jullie schieten op alles wat beweegt	68
16-21 MEI 1969: Maagdenhuis door studenten bezet	70
7 JULI 1974: WK voetbal: Tol voor gebrek aan zelfdiscipline	72
COLUMN: Peter de Waard: Wat moeten we met het Songfestival?	74
25 MAART 1975: Hevige slag om Nieuwmarkt-bastion	76
23 MEI-11 JUNI 1977: Molukse gijzelingen	78
4 MEI 1979: Thatcher wordt de nieuwe Britse premier	80
30 APRIL 1980: De inhuldiging van Beatrix	82

GROEI EN BLOEI (1980-2000)	90
1980-1981: De Navo en de kruisraketten splijten <i>de Volkskrant</i>	92
31 AUGUSTUS 1980: Polen schrijven geschiedenis op Lenin-werf in Gdansk	96
30 APRIL 1983: Een nieuwe fatale ziekte: aids	98
HERFST 1983: 10 weken staken tegen Lubbers	100
2 SEPTEMBER 1988: De meedogenloze beat door je middenrif	102
COLUMN: Bert Wagendorp: Een krant kan geen allemansvriend zijn	106
14 FEBRUARI 1989: Khomeini roept moslims op Rushdie te doden	110
9 NOVEMBER 1989: De val van de Muur	112
12 SEPTEMBER 1991: Bolkestein opent minderhedendebat	114
4 OKTOBER 1992: De Bijlmerramp	116
3 MEI 1994: De geboorte van Paars	118
11 JULI 1995: De val van Srebrenica	120
COLUMN: Sheila Sitalsing: De sterrencast van de jaren 90	122
4 APRIL 1998: Het grootste kunstschandaal sinds 1945	124
15 MEI 1998: Waarom we ons graag door Youp laten beledigen	126
31 AUGUSTUS 1999: Willem-Alexander aan Argentijnse schoonfamilie voorgesteld	128
VOORBIJ LINKS EN RECHTS (2000-2020)	134
11 SEPTEMBER 2001: 'Ik zie de mensen springen'	136
9 FEBRUARI 2002: Het interview waarin Fortuyn de islam een achterlijke cultuur noemde	140
COLUMN: Hans Aarsman: Hoe de fotostudio pootjes kreeg	142
14 DECEMBER 2004: De prins is dood, de prins spreekt	150
4 APRIL 2005: Het EU-referendum: Het ja dat een nee uitlokt	152
4 NOVEMBER 2008: Een zwarte president voor Amerika	154
12 OKTOBER 2009: Doek valt voor DSB	156
19 MAART 2011: Met moeite ontsnapt uit de klauwen van Facebook	160
21 JANUARI 2012: Laura Dekker (16) ziet zichzelf niet als bijzonder	162
17 JULI 2014: Een eindeloos veld vol resten van de MH17	164
28 MAART 2015: Plattelandsmaffia – Hoe onder- en bovenwereld versmelten	168
28 AUGUSTUS 2015: Dafne Schippers wereldkampioen 200 meter	172
6 NOVEMBER 2015: Mensensmokkel met Facebook als reissite	174
24 MAART 2016: Daar staan we, zonder Kruiffie	176
8 NOVEMBER 2016: Donald Trump gekozen tot president van de vs	178
12 FEBRUARI 2018: Halbe Zijlstra geeft leugen over Poetin toe	180
14 APRIL 2018: De fanatieke nepfans van zanger Dotan	182
3 SEPTEMBER 2019: AIVD-agent verspreidt verwoestend virus in Iraans nucleair complex	184
24-31 JANUARI 2020: Berichten uit de besmette stad Wuhan	186
25 MEI 2020: Black Lives Matter	190
COLUMN: Martin Sommer: 100 jaar de Volkskrant in zes hoofdredacteurs	194
Verantwoording en dank	204
Literatuur	205
Personenregister	206

Vooraf

De wereld van toen door de ogen van toen

Ad van Liempt, historicus en jarenlang eindredacteur van het tv-programma *Andere Tijden*, heeft me ooit uitgelegd dat je de waarheid pas na minimaal tien jaar kunt achterhalen. Pas als de hoofdpersonen het toneel allang hebben verlaten en niets meer te verliezen hebben, zullen ze bereid zijn alles te vertellen. Tot dat moment probeert iedereen vooral zijn eigen belangen te beschermen door de waarheid te verhullen of te manipuleren.

Een journalist die direct moet beschrijven wat er precies is gebeurd en moet uitleggen hoe we een gebeurtenis moeten duiden, moet dus per definitie genoeg nemen met tussenstanden. Hij kan de waarheid op zijn best benaderen. Vaak vinden er in de dagen, maanden en jaren daarna nog bijstellingen plaats. Soms is na decennia de waarheid nog steeds niet achterhaald; komen er nieuwe feiten op tafel zodat we ons eerdere oordeel moeten herzien of zien we gebeurtenissen ineens in een ander licht.

‘Het is te vroeg om dat te zeggen’ antwoordde de Chinese premier Zhou Enlai op de vraag wat de betekenis is van de Franse Revolutie. Het wordt vaak aangehaald om duidelijk te maken dat we de impact van gebeurtenissen pas na eeuwen zullen begrijpen. (Overigens bleek in 2011 dat dit verhaal niet klopte. Door een vertaalfout meende de premier dat de vraag sloeg op de revolutionaire gebeurtenissen van 1968. Waarmee eens te meer blijkt dat de waarheid een veranderlijk gegeven is).

Journalistiek is een eerste poging tot geschiedschrijving, of zoals de uitgever van *The Washington Post* Phil Graham ooit zei, ‘een eerste ruwe schets van de geschiedenis’. Het is van het grootste belang dat het een goede schets is, want op het moment dat wij onze verhalen schrijven, kunnen

de machtigen der aarde de loop van de geschiedenis nog verleggen. Hoe beter wij ons werk doen, hoe beter de wereld kan reageren.

Daarom hebben we er in dit boek voor gekozen om te laten zien hoe we het er vanaf hebben gebracht. Hoe goed hebben we de gebeurtenissen van de afgelopen eeuw beschreven op het moment dat het er echt toe deed? Zagen we bijtijds hoe gevaarlijk Hitler was? Steunden we de gewelddadige politionele acties? Dit boek gaat over de wereld van toen door de ogen van toen. Door (ingekorte) originele artikelen uit die tijd te herpubliceren is het alsof de geschiedenis gisteren is gebeurd. Je wordt als lezer met je neus op de gebeurtenissen gedrukt.

De Volkskrant is de afgelopen eeuw vaak van gedaante veranderd. Begonnen als dagblad van de katholieke arbeider werd het in de jaren zestig het lijfblad van progressief Nederland, om vanaf de jaren negentig te transformeren naar een krant waarin iedereen zich thuis moet kunnen voelen. Een krant met een scherp verstand, een groot hart en een goed gevoel voor humor. Bij al die veranderingen was er één constante: geen krant heeft de tijdgeest zo goed gevat, in woord en beeld. Althans, dat mogen we graag over onszelf beweren. U kunt in dit boek nagaan of het klopt.

Pieter Klok, hoofdredacteur de Volkskrant

15e JAARGANG
DIT NUMMER BESTAAT UIT TWEE BLADEN.
DE ABONNÉ'S VAN DIT BLAD ZIJN GRATIS VERZEKERD TEGEN ONGEVALLEN
DIRECTEUR Mr. C. Ch. VAN KESSEL
REDACTIE EN ADMINISTRATIE: EMMAPLEIN 4, TELEF. 1725, 'S-HERTOGENBOSCH

DE VOLKSKRANT

DAGBLAD VOOR HET KATHOLIEKE VOLK
HOOFDREDACTEUR J. B. VESTERS
REDACTIE EN ADMINISTRATIE: EMMAPLEIN 4, TELEF. 1725, 'S-HERTOGENBOSCH

Het nieuwe minister

Spanje in volle burgeroorlog
VRIJDAG 1 SEPTEMBER 1939

de Volkskrant

DAGBLAD VOOR HET KATHOLIEKE VOLK IN NEDERLAND
TWINTIGSTE JAARGANG No. 5586
DIRECTEUR: Mr. C. Ch. v. KESSEL • HOOFDREDACTEUR: J. B. VESTERS
BUREAUX: ONDIEP 6, UTRECHT • TELEFOON 16545 • GIRO 33410

VOOR ADVERTENTIE-VOORWAARDEN: ZIE LAATSTE PAGINA. GRATIS VERZEKERING TEGEN ONGEVALLEN f 1.000, f 400, f 300, f 250, f 150, f 60 EN f 15. AANTAL UITKERINGEN 143. TOTAAL f 34.460 UTTEGEREED

Dagorder van Hitler aan de weermacht

„Er blijft nog slechts over geweld tegenover geweld te plaatsen”

Het beslissende uur in de grote Europese crisis is waarschijnlijk aangebroken. Warschau is nu in handen van Hitler's voorstellen aan Polen, die o.m. inhielden onmiddellijke terugkeer van Danzig en het houden van een volksstemming in de Corridor. Indien Polen tot het uiterste voet bij stuk houdt lijkt een oorlog onvermijdelijk. Verontwaardigde berichten doen de ronde over het sluiten van een militair pact tussen Moskou en Berlijn. In de Duitse hoofdstad wordt te kennen gegeven dat Rusland tegelijkertijd met Duitsland, tegen Polen zal optreden. Tot het laatst toe hoopt men te Berlijn dat Polen, gesteeld tegenover dit verschrikkelijk gevaar, uit lijfsbehoud zal toegeven.

Hedennacht heeft Hitler een dagorder tot de weermacht gericht die als volgt luidt: „De Poolse staat heeft de vreedzame regeling van de nabuurbetrekkingen, waarvoor hij ons heeft verzocht, afgewezen. Hij heeft inplaats daarvan een beroep op de wapenen gedaan. De Duitsers in Polen worden met bloedige terreur vervolgd, van hun huizen en land verdreven. Een reeks van voor een grote mogendheid onverdraaglijke grensoverschrijdingen bewijst, dat de Polen niet langer bereid zijn, de Duitse rijksgrenzen te respecteren. Om aan dit waanzinnige optreden een einde te maken, blijft mij geen ander middel dan van nu af aan geweld tegenover geweld te plaatsen.

De Duitse weermacht zal de strijd om de eer en de levensrechten van het herenigend Duitse volk met harde vastbeslotenheid strijden. Ik verwacht, dat ieder soldaat, gedachtig aan de grote traditie van het eeuwige Duitse soldatendom, zijn plicht tot het uiterste zal vervullen. Blijft u steeds en in alle lagen bewust, dat gij de verzenwoordigers van het nationaal-socialistische Groot-Duitsland zijt.

Berlijn zegt: „Toestand ernstig, doch onderhandelingen nog mogelijk”
Proclamatie voorgelezen in Wenen en Oostenrijk heeft zich snel verspreid
DA Bij Lakehurst brandend neergestort
Luchtbus belandde in noodweer
Groot aantal doden onder de honderd opvarenden

ROOMS EN BESCHEIDEN

1921-1941

De belangrijkste reden om de Volkskrant te lanceren was om de katholieke arbeider los te weken uit de armen van de socialisten. In haar eerste twintig jaar was de krant vooral gehoorzaam aan de bisschoppen.

Op 1 oktober 1921 verscheen de *Volkskrant* voor het eerst dagelijks met als onderkop 'Dagblad voor het katholieke volk'. Net als de katholieke arbeidersbeweging zelf, had de *Volkskrant* een achterstand op haar concurrenten: het NVV en de SDAP hadden sinds 1900 met *Het Volk* een eigen dagblad.

Oprichters van de *Volkskrant* zijn katholieke arbeidersbonden, verenigd in de Federatie der Diocesane Rooms-Katholieke Volks- en Werkliedenbonden in Nederland. De naam *Volkskrant* is bewust gekozen om de doelgroep, het katholieke arbeidersvolk, aan te spreken. Dat volk moest worden losgeweekt uit de verderfelijke invloedssfeer van de socialisten en de goddeloze 'neutralen'. Als tussenstap naar dat eigen roomse dagblad werd op 2 oktober 1919 een weekblad opgericht: de *Volkskrant*.

Hoofdredacteur van de *Volkskrant* is J.B. (Jan) Vesters, een vooraanstaand katholiek journalist en langjarig hoofdredacteur van het R.K. Dagblad *Het Huisgezin* in Den Bosch, waar ook de *Volkskrant* werd uitgegeven. De *Volkskrant* bevond zich in de beginjaren met een oplage van rond de 5.000 in de achterhoede van het journalistieke peloton. Het katholieke arbeidersvolk gaf de voorkeur aan regionale kranten of populaire neutrale kranten als het *Nieuws van den Dag* en *De Telegraaf*. De katholieke elite, inclusief het episcopaat, las bij voorkeur *De Tijd* of *De Maasbode*. In de jaren dertig ontwikkelde de *Volkskrant* zich met een handvol jonge verslaggevers van een kaderblad meer tot een nieuwskrant en steeg de oplage gestaag naar ruim 27.000 in 1939.

De koers van de *Volkskrant* was principieel rooms-katholiek. Als spreekbuis van het RK Werkliedenverbond, dat in 1932 eigenaar werd van de *Volkskrant*, was zij uiteraard gehoorzaam aan de bisschoppen, maar maakte zich niettemin sterk voor een meer sociale politiek. Daarmee kwam de krant soms in conflict met de top van de RK Staatspartij. De krant ageerde meer dan eens tegen de regering-Colijn, waarvan de RKSP deel uitmaakte. Op 14 januari 1934 verhuisde de krant naar Utrecht, waar de vakcentrale ook gevestigd was.

Als dagblad van een nog maar half geëmancipeerd katholiek volksdeel zette de krant zich fel af tegen

bolsjewisme, socialisme en liberalisme. Linkse acties tegen loonsverlaging in de jaren 1930 werden stelselmatig afgekeurd. Het 'antipapisme' van christelijk-historische dominees werd eveneens fel van de hand gewezen. Hoofdredacteur Vesters keurde het opkomende nationaal-socialisme consequent af, niet in de laatste plaats als bedreiging van de bewegingsvrijheid van katholieke (vak-)organisaties.

De katholieke vrouw werd door de *Volkskrant* ondubbelzinnig haar plaats gewezen: dienstbaar aan kostwinner en kinderen achter het aanrecht. De krant riep in 1933 zelfs alle werkende vrouwen en meisjes op hun arbeidsplaats af te staan aan werkloze mannen en jongens. Dat was zelfs in die tijd een radicaal standpunt; de officiële katholieke lijn was dat gehuwde vrouwen hun baan moesten opgeven.

Op 16 mei 1940 begonnen de dagelijkse persconferenties van de Duitse bezetter. Nederlandse kranten kregen te maken met een groot aantal beschikkingen van Duitse en onder curatele gestelde Nederlandse instellingen. Ook de *Volkskrant* werd gedwongen tot publicaties uit de koker van de bezetter. Zo werden de lezers dag in dag uit opgezadeld met de Duitse versie over het 'glorieuze' verloop van de oorlog tegen de Britten. Niettemin bleef hoofdredacteur Vesters ageren tegen de NSB. Hij werd daarvoor herhaaldelijk op het matje geroepen. Vesters kreeg in juli 1941 van Willi Janke, hoofd van de 'Presseabteilung' en lid van de staf van rijkscommissaris Seyss-Inquart, te horen dat hij weg moest of dat de krant zou worden opgedoekt.

Op 25 juli 1941 werd het RK Werkliedenverbond gelijkgeschakeld onder leiding van NSB-commissaris H.J. Woudenberg en als gevolmachtigde van Woudenberg werd NSB'er D.C. van der Poel als hoofdredacteur van de *Volkskrant* aangesteld. Op 3 augustus 1941 werd van de kansels een herderlijke brief van aartsbisschop De Jong voorgelezen, waarin werd gesteld dat het RK Werkliedenverbond niet langer een katholieke vereniging was, zodat katholieken moesten bedanken. De redacteurs en de directeur dienden de volgende dag hun ontslag in. Binnen enkele weken liep het verbond vrijwel leeg. Tussen 25 juli en 30 augustus zegden 22.245 van de 28.525 abonnees op de *Volkskrant* op, zodat er nog maar 6.280 overbleven. De afwijzing door de katholieke geestelijkheid, de redacteurs en de lezers dwong de bezetter tot sluiting van de *Volkskrant* op 4 oktober 1941.

De zegetocht van het fascisme?

Ondanks zijn snelle opmars wordt Adolf Hitler in 1933 door velen onderschat, ook door de *Volkskrant*. Naar aanleiding van zijn benoeming tot rijkskanselier stelt de commentator dat Hitler er niet in zal slagen het Duitse volk te onderwerpen, ook al zal hij geweld gebruiken.

V 31 JANUARI 1933

Zal het fascisme Europa gaan veroveren? (...) Thans is het een Germaansch volk en land, van heel andere gesteltnis dan het Italiaansche, dat zijn lot feitelijk in handen legt van één man. Maar men mag daarbij niet vergeten, dat de politiek door Frankrijk na de vrede gevolgd – een politiek welke voor een groot deel schuld is aan den economischen nood van het grootte land en veel meer dan noodig was zijn eergevoel als groote mogendheid krenkte – haar aandeel heeft in de gebeurtenis, welke thans Duitschland heeft getroffen.

Getroffen: men mag dit woord bezigen, daar te vreezen staat dat het bewind van Hitler, in plaats van het land te geven waaraan het zoo dringend behoefte heeft: innerlijke aaneengeslotenheid, de verdeeldheid zal doen toenemen en verscherpen.

Er is geen sprake van dat Hitler, wanneer hij ook hierin het spoor van Mussolini zou willen drukken, er in slagen zal, de Duitschers aan zich te onderwerpen, ook al zou hij geweld bezigen.

Want men mag niet vergeten dat Hitler, hoe geweldig zijn aanhang ook is onder bepaalde kringen en klassen, geen meerderheid achter zich heeft. Behalve de communisten en sociaal-democraten vindt hij, indien het Centrum al een afwachtende houding zou willen aannemen, de christelijke

vakverenigingen vierkant tegenover zich.

Deze voelen dat Hitler hun invloed zal trachten te breken, hun rechten zal willen vertreden, hun organisatie zal pogen stuk te slaan, in één woord de vrijheid zal fnuiken, en dat meer dan onder welk vorig bewind dan ook het gevaar voor conflicten met andere landen, met name Frankrijk en Polen, zal worden vergroot.

De Duitse arbeidersklasse, die in den wereldoorlog zoo zware offers aan lijf en goed heeft gebracht, heeft van een nieuwen oorlog niets te wachten. En ook daarom zal zij Hitler weerstaan en zal deze haar op zijn weg ontmoeten.

Wanneer Hitler valt – en het is niet voorbarig reeds thans van zijn val te spreken – dan zal het zijn onder den druk der sterke, op dit punt eensgezinde arbeidersklasse.

Even goed als ons volk in 1918 de revolutie heeft afgewezen, die van de Duitse grens kwam aanrollen, even beslist blijve het zich keeren tegen een richting die, met onze volksaard niet strookend, hier bovendien gemist kan worden omdat wij zelf bereid en in staat zijn aan de moeilijkheden op economisch, sociaal en financieel terrein het hoofd te bieden en wij niets voelen voor het aanvaarden van een tiran onder het motto van den sterken man.

Adolf Hitler (rechts) en entourage staan bij zijn Mercedes kranten te lezen, begin jaren '30 in Duitsland. Foto Universal History Archive/Getty Images.

Vieroudige triomf van Fanny

„Zoals de oude Grieken hun overwinnaars begroetten” Amsterdam was onherkenbaar gistermiddag. Lange rijen trams stonden geduldig te wachten op het moment, dat zij zich een doortocht konden boven door de duizenden, die straten en pleinen bevolkten, om Fanny Blankers-Koen te zien. Zo in acten de oude Grieken hun overwinnaars hebben begroet,” zei burgemeester d'Ailly in de raadzaal. En op de dakken van huizen en gebouwen en boven op de trams werden enthousiaste sprekers en zingvaren: „Fanny, Fanny, Fanny!” In het rijtuig zat een slanke vrouw, weggedoken tussen bloemen en geruchten, die in een droom stond naar de vier vieroudige.

Amsterdam brak los in massale hulde voor Fanny Blankers-Koen Lawine van confetti daalde op de stoet neer

(Van onze verslaggever.)
AMSTERDAM, 10 Augustus. — Zelden heeft de hoofdstad zulk een triomfale intocht beleefd als vandaag, toen „mooie” Fanny door de met vlaggen verziende straten en over atempvolle pleinen haar opgetocht held, een wespacht, welke die van Bismarck, Montgomerij, Churchill en zelfs Sint-Johns met stukken sloeg. Amsterdam heeft onwonderd getoond hoe trots het is op de Olympische kampioene, een zo gevone vrouw, die doorging op het Wembley Stadion te Nederlande riep heeft loop gekonden en met vier gouden medailles naar huis is terugkeerd.

Verkeer in binnenstad geheel ontwricht

Voor het Centraal Station zag het een halve eeuw van de moeders. Iedereen was prompt de tijd, het op de straat af, waarop mevrouw Blankers-Koen zou komen. Duizenden en duizenden nieuwsgierigen, vesperslonden door de met vlaggen verziende straten en over atempvolle pleinen haar opgetocht held, een wespacht, welke die van Bismarck, Montgomerij, Churchill en zelfs Sint-Johns met stukken sloeg. Amsterdam heeft onwonderd getoond hoe trots het is op de Olympische kampioene, een zo gevone vrouw, die doorging op het Wembley Stadion te Nederlande riep heeft loop gekonden en met vier gouden medailles naar huis is terugkeerd.

K.L.M.-groei in cijfers

Aantal	1944	1947
Passagiers	212.000	342.000
kg. goeder.	2.700.000	4.010.000
Totaal inh.	1.600.000	1.937.000
Amsterdam	28.000	34.000
Amsterdam	13.000	15.000
Winst	1.800.000	1.200.000

Malige winst

De inkomsten zijn enorm toegenomen, maar ook de uitgaven zijn zeer sterk gestegen en gezien de inflationsomstandigheden is de winst matig te noemen. Na voorzichtigheidsrekeningen werd afgeschat, dat de winst van 1.200.000, die in 1947 werd bereikt, nu op 1.800.000 is gestegen. Het K.L.M. moet het dan ook met een winst van 1.800.000 doen. Het K.L.M. moet het dan ook met een winst van 1.800.000 doen. Het K.L.M. moet het dan ook met een winst van 1.800.000 doen.

Fanny Blankers-Koen veroverd op de 4x100 meter haar vierde gouden medaille. Jan de Vries brengt in de Volkskrant van 9 augustus een ode aan 'Gouden Fanny'. 'Haar slanke lichaam scheen zich, zoals het lichaam van een hazewind, nog te verlangden in de topspeed.'

V 9 AUGUSTUS 1948

Met lange nonchalante passen, weerbarstig blond haar wapperend in de wind, wandelde vanavond een Nederlandse vrouw, hoog en fier maar zonder pretenties, naar de uitgang van Wembley: Fanny Blankers-Koen, de grootste van 300 atleten uit vijf werelddelen, die 9 dagen lang op de sintels van Wembley hadden gestreden. Een laatste tevreden glimlach naar de roestbruine baan waarop de sporen van haar snelheidsexplosies achterbleven, een laatste dankende armzwaai naar 80.000 sportieve Britten, die „Golden Fanny” met warm applaus uitgeleidden, toen verdween zij in de catacomben – met vier gouden Olympische medailles. Vier. Op deze laatste middag had Fanny met haar prachtige temperament en haar weergalozesnelheid een estafettenederlaag van Xenia Stadt-De Jongh, Jo Witziers-Timmers en Gerda van der Kade-Koudijs op de laatste 100 meter in een overwinning omgetoverd. (...)

Xenia Stadt-De Jongh mocht nog zo dapper door de bocht trommelen, toen zij na 100 meter de stok in het uitgestoken handje van Jo Witziers-Timmers sloeg, had de Nederlandse ploeg tóch enkele decimeters moeten prijsgeven. Jo Witziers, volkomen „blind” en

Linksboven: De huldiging van de Nederlandse estafetteploeg als Olympisch kampioen 4 x 100 meter. Foto ANP.
Rechts: Fanny Blankers-Koen wint voor Nederland de 4 x 100 meter estafette. Foto Popperfoto/Getty Images.
Onder: Fanny Blankers-Koen verlaat het Wembley stadion na winst op de 200 meter. Foto Getty Images.

geïsoleerd lopend, moest terrein prijsgeven aan de Australische Maston en de Canadese Mackay; aan de Britse Pletts vooral. En Nederlands derde loopster, Gerda van der Kade, moest in de laatste bocht – in de buitenbaan strijdend – de Australische McKinnen en de Britse Walker zelfs voorbij laten.

Maar toen kwam Fanny. Vier meter had zij in te lopen op de felle Australische King, de lenige Maureen Gardner snelde al drie en een halve meter voor haar uit, toen Fanny eindelijk, na een voorzichtige secure wissel, de estafettetestok in haar hand voelde. (...)

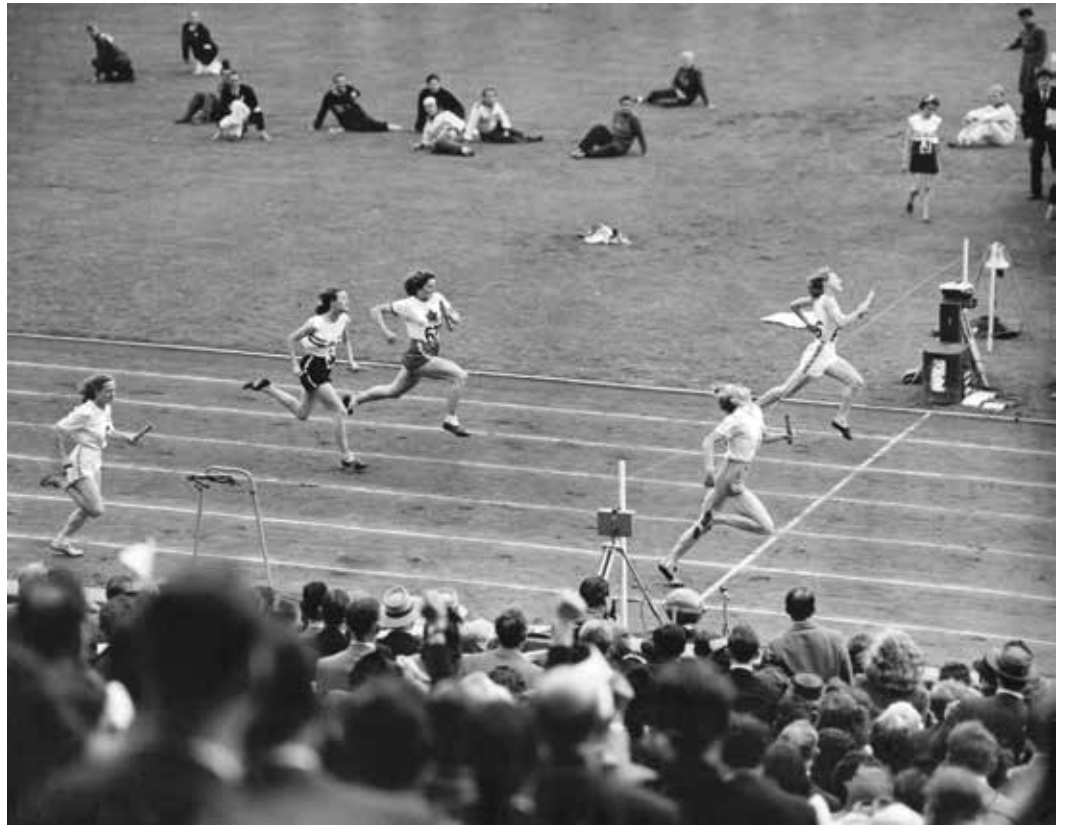
Wat zij op die laatste 90 meter deed was „verschrikkelijk” van snelheid. Haar slanke lichaam scheen zich, zoals het lichaam van een hazewind, nog te verlangden in de topspeed. Zó snel naderde zij Maureen Gardner, dat het leek alsof de sierlijke Britse wel plotseling aan haar tricot werd achteruitgetrokken. (...) En één stap voor het lint denderde Fanny ook langs de dappere King, wier juichend opgestoken hand een teken van overgave werd.

„Fanny's geheim”

Dit is Fanny's grote geheim. Menigeen wil weten, of dat een geheim is van het haren stellen in een wedstrijd. Fanny doet onder, zo achter de braken. Maar in Fanny's Twee ontfermt het geheim. Het is er bijna de lucht van, tenzij er een geheim is in de lucht, verlies met een 100-meter-voort erachter. De achtervolgingen in Fanny's twee ontfermt het geheim. Het is er bijna de lucht van, tenzij er een geheim is in de lucht, verlies met een 100-meter-voort erachter. De achtervolgingen in Fanny's twee ontfermt het geheim.

Textieelpunten V A 705 na 24 October ongediend

DEN HAAG, 18 Aug. (ANP). — De tekstieelpunten van de V.A. 705 na 24 October vervallen. De punten van de V.A. 705 na 24 October vervallen. De punten van de V.A. 705 na 24 October vervallen.

19 JULI 1954

Het circus van de Tour

De Tour de France gaat in 1954 in Amsterdam van start. Wout Wagtmans won de eerste etappe. Verslaggever Carel Enkelaar schetst vanuit Bayonne de hectiek van de Tourkaravaan, met journalisten in opperste staat van opwinding: 'In de volgende seconden beginnen ze allemaal tegelijk hun schrijfmachines te mishandelen'.

V 19 JULI 1954

Als een vliegend tapijt, door vreemde kracht geraakt, zo verplaatst zich dagelijks de Tour de France. Als een stad die met huizen en bewoners door een windhoos wordt opgenomen en enkele honderden kilometers verder weer wordt neergesmaakt. De Tour is niet zo maar een wedstrijd waarin enkele mannen fietsen om het eerst aan te komen. De Tour is een natuurverschijnsel, een atmosferische storing, waarvan duizenden mensen dagelijks het slachtoffer zijn, zonder het zelf te beseffen.

's Morgens komen ze bijeen op een plein in een Franse stad, ze verzamelen zich rustig en zonder opwinding. Maar als dan eenmaal de voorsten, de mannen met de fietsen, aan het rollen zijn geraakt, vaart er iets als een aardverschuiving door al die anderen. Honderden redelijke mensen worden ineens bezeten door een schijnbaar redeloze onstuimigheid. Ze vluchten in witte, groene en blauwe auto's om te gaan rennen, alsof ze willen ontkomen aan het laatste oordeel. Van 's morgens tot laat in de namiddag stuiven ze voort, vallen versuft en vermoeid neer op een vreemd bed, in een vreemd hotel, in een vreemde stad, staan de volgende ochtend weer op en beginnen opnieuw te jakkeren. (...)

Of dacht u misschien dat iedereen die in de Tour meerijsd voortdurend de renners ziet? Aha, hoe had u zich dat voorgesteld? Daar jakkeren zo'n honderd auto's achter die fietsers aan. In elke auto zitten minstens vier man. Al die vierhonderd mannen willen van minuut tot minuut weten wie er nu weer vijftig seconden harder heeft gefietst dan de anderen. Eén keer zijn we al met de auto, waarin ook wij meerijsden, tegen een telefoonpaal terecht gekomen. (...)

De laatste vijf en twintig kilometer wordt het dan nog eens opnieuw een massale sprint naar de eindstreep om de renners op te wachten. Dat is zo tegen vier uur. Als zenuwachtig geworden radiotechnici de reporters de microfoon in de mond duwen, de fotografen altijd dezelfde ruzie krijgen om dezelfde goede plaats – waar die is weet niemand – en de journalisten bij elkaar op de schouder klimmen voor een blik op de eindstreep.

Als dan de renners moe, bezweet en besmeurd binnen zijn, wordt verondersteld dat ze allemaal nog enkele verstandige dingen tegen de verslaggevers kunnen zeggen; dan peddelen de fietsers naar hun hotel en wordt door de rest de stad genomen zonder slag of stoot.

Start van de Tour de France vanuit het Olympisch Stadion in Amsterdam, 8 juli 1954. Foto Bert Buurman/Nederlands Fotomuseum.

16-21 MEI 1969

Maagdenhuis door studenten bezet

De bezetting door zo'n 600 studenten van het Maagdenhuis, het administratieve centrum van de Universiteit van Amsterdam op het Spui, levert tientallen berichten op in *de Volkskrant*. Op 22 mei doet J. Heinemans verslag van de ontruiming van het Maagdenhuis door de politie.

Stemming tijdens de bezetting van het Maagdenhuis, 13 mei 1969. Foto Spaarnestad.

Deur van het Maagdenhuis op het Spui in Amsterdam, 20 mei 1969. Foto Leo van der Noort/Hollandse Hoogte.

V 22 MEI 1969

Duf en muf laten de laatste bezetters bleek en ongeschoren met rooie slaapogjes en smerig gekreukt pak zich over de vloer van de hal uit het Maagdenhuis slepen. Botsend tegen drempeltjes naar de buitendeur. Dan naar beneden, veertien treden hardstenen stoep. Een lastige trap en de politie is moe na twee uur trekken, duwen en sleuren aan vijf- zeshonderd bezetters. (...) Huilend, gillend jankend, zingend, brullend, vechtend, soms mat en gelaten, met alleen maar een gebalde vuist. Zo zien de bezetters van het Maagdenhuis naar vier dagen de straat weer.

Op 29 mei bericht de Volkskrant dat de bezetting volgens een raming van de universitaire dienst interne controle een schade van 144 duizend gulden heeft opgeleverd aan vernielingen, bekladding, opengebroken bureaus en kasten en gebruik van 85 duizend vel papier in de drukkerij van het Maagdenhuis. De helft van de schade bestond uit 'arbeidsverlies' van het personeel van de universiteit 'over een periode van vier à vijf dagen'.

In juni verschijnen de bezetters voor de politierechter. Marianne Greidanus (23), studente Frans en Spaans, wordt veroordeeld tot 200 gulden boete of 20 dagen hechtenis. 'Er zat haar nog iets dwars', meldde de Volkskrant op 25 juni. "De straffen van de vrouwen zijn over het algemeen lager. Ik begrijp dat niet goed. Ik vind het zelfs beledigend."

DE STERRENCAST VAN DE JAREN 90

Pieter Broertjes zet de ramen tegen elkaar open om de krant op te vrolijken, te verzakelijken en naar het centrum te trekken – net als Paars.

Door Sheila Sitalsing

De ziel van de krant zit in kleine dingen. In de Metropolis Bold, het lettertype waarin de masthead van *de Volkskrant* is gevat. In wie er doodgaat in de krant en wie niet (legendarische uitwisseling op zaal tussen adjunct-hoofdredacteur Jan Tromp en een redacteur in 1996: Tromp: 'Piet Bambergen is dood.' Redacteur: 'Ja, in *de Telegraaf*, hij is in *de Telegraaf* gestorven.'). In behaagziekte, kritische zin en zuurtegraad. En in de columnisten – de narren, de zeurpieten, de exegeten, de observators, de ijdeltuiten en de zelfverkleerde massa-psychiaters die in de marges van het harde nieuws hun pirouettes draaien.

Als het columnistenbestand een afspiegeling is van wat de krant is, of wil zijn, is het midden van de jaren negentig een schitterend voorbeeld. Het waait krachtig in die jaren. Buiten, waar het unieke politieke experiment Paars het land ingrijpend aan het veranderen is. En binnen, waar Pieter Broertjes net is aangetreden als hoofdredacteur en zijn nieuwe macht aanwendt om de ramen tegenover elkaar open te zetten, de krant op te vrolijken, te verzakelijken, naar het centrum te trekken – net als Paars.

Daar past een nieuwe constellatie columnisten bij. De hoofdredacteur bouwt aan een sterrencast die zijn ambities weerspiegelt: een huis met vele kamers.

Jan Blokker was er natuurlijk al, altijd al geweest. De grote satiricus van links, de man die de column als een raar bastaardgenre beoordeelt en niettemin een geestdriftige en geliefde en ongeëvenaarde beoefenaar van het genre is.

Blokker is vergroeid met *de Volkskrant* en de lezers zijn vergroeid met Blokker. Gewillig laten ze zich kastijden, om hun 'linkse gedram', om hun sociale-academie-denkbelden. Hun stuurman aan wal is hij, die met wantrouwen als grondhouding alles bestrijdt wat hij verafschuwt: 'christenhonden' in de politiek, ijdelheid, vrouwen met opvattingen ('meisje Maij', 'schoolmeisje Ayaan Hirsi Ali').

In 2006 zal het tot een door de hoofdredacteur diep betreunde breuk komen tussen man en krant, na een uit de hand gelopen ruzietje. Blokker is dan veertig jaar grootheid-columnist geweest bij *de Volkskrant*.

De nieuwe verzakelijking komt van Frank Kalshoven, een van *Elsevier* overgevlagen economieredacteur die met zijn wekelijkse rubriek over openbare financiën *Het Spel en de Knickers* menig *Volkskrant*lezer ontstelt ('Vinkt u even mee', waarop drie redenen volgen waarom het een uitstekend idee is dat bijstandsmoeders aan het werk worden gezet).

In de economische beleidsdiscussie groeit 'de knikker' uit tot een relevante speler, een stukje dat je gelezen moet hebben. In het universum van *Volkskrant*redactie en -lezer is het even wennen. En al gauw komen de klachten over de 'verrechtsing' van de krant – een verwijt dat de krant elk decennium wel een paar keer treft.

Zijn rubriek zal vele door vernieuwingsdrang ingegeven operaties overleven; hij bestaat nog steeds.

De wens om inclusief, spannend en eigentijds te zijn, wordt vervuld door Kader Abdolah. Een heuse medelander als columnist in het lelieblanke bastion dat de Nederlandse pers in die jaren nog is, dat doen niet veel concurrenten *de Volkskrant* na.

'Migrantenliteratuur' is dan nog de tamelijk oneerbiedige verzamelnaam voor alles wat door streepjes-Nederlanders wordt geschreven en Abdolah – hij ontvluchtte de Iraanse ayatollah's, leerde Nederlands door Annie MG Schmidt te lezen, en put voor zijn verhalen uit de oude Perzische literatuur – is er dé exponent van. Mirza (kroniekschrijver), zoals het cursiefje van Abdolah heet, zal vijftien jaar blijven bestaan.

Er is heimwee in sobere zinnestjes ('In mijn geboortedorp gaan vrouwen straks met z'n allen verse vis halen. Het gerecht voor vanavond is een eeuwenoude Perzische maaltijd: rijst met groente en vis. Er zijn families die een stoel vrij zullen houden en een leeg bord op tafel zullen zetten.').

Er is aanpassingsvermogen ('Voor een huis stond een afvalcontainer en er lag een hoop bouwafval. 'Kijk! Ook een ladder! Wat zonde van die ladder.' Ik wilde hem pakken, maar ik was niet gevlucht om afval van Hollanders mee naar huis te nemen.').

De op afstand briljantste greep in 1996 is evenwel de creatie van CaMu: een dagelijks hoekje op de voorpagina dat beurtelings door Remco Campert en Jan Mulder wordt gevuld. Hun stukjes zijn duetten, perfecte

aanvullingen op en versterkingen van elkaar. CaMu is de prima donna van de sterrencast.

De Volkskrant heeft eerder het blokje onderop de één subliem weten te vullen – met Stoker (Hugo Brandt Corstius) in de jaren tachtig, met Arnon Grunberg in de jaren tien. En van de diverse sterauteurs op de één is CaMu de subliemste.

De rubriek is alles waar *de Volkskrant* voor staat, of in die jaren voor wil staan, of voor probeert te staan, of voor zou moeten willen staan: progressief, kritisch, geestig, vrolijk, nieuwsgierig, spotzuchtig, zoekend, niet-alwetend, wars van pedanterie en prekerigheid, soms kolderiek en volstrekt origineel.

Mulder is de man van de ergernissen, de nurksheid, de hoekigheid, de rechtse directe en de taalfascinatie: 'Crimineeltjes. Het woord staat steeds vaker in de krant: crimineeltjes. Het gaat vooral om crimineeltjes uit Marokko en soms zijn het ook zwartjes.'

Verderop: 'Alsof je het over illegaal uit Brazilië ingevoerde tuinkabouters hebt, de zogenaamde crimineeltjes.'

En: 'In *NRC Handelsblad* stond gisteren deze kop: 'Gezamenlijke aanpak van crimineeltjes'. Het staat er wel niet zo maar ik lees: 'veel van de probleempjes vinden hun oorzaakjes in het kleine feitje dat tweede-generatiejongeren verloren raken tussen twee samenlevinkjes. Als ze beter hun worteltjes kennen, kunnen ze ook betere keuzetjes maken voor hun toekomstje.'

Campert is de man van de terloopsheid, van de kleine observaties die grote observaties zijn, van de tijd die verglijdt, van de kat, van de mildheid, en van drs. Mallebrootje, Tweede-Kamerlid uit Elst, uitvinder van de accu voor glimwormen en de afwerkplek voor konijnen, altijd bezig de kar te trekken en nooit te beroerd op de bres te springen voor de belangen van Boer Biet aan de Donkster Trekvaart. Nooit meer zou de kleinheid van de krabbelaar in de politiek zo liefdevol worden uitgelicht.

CaMu stopte in 2006. Op verzoek van Campert. 'Mu, ik wil heenblikken over onbegrensde tijd', schreef hij aan Mulder.

Nooit meer zouden krant en columnduo zo trefzeker samenvallen.

Berichten uit de besmette stad Wuhan

China-correspondent Leen Vervaeke wordt geconfronteerd met de vraag hoeveel risico een verslaggever kan nemen met haar gezondheid. Ze reist van Beijing naar Wuhan, het epicentrum van de uitbraak van het coronavirus. Een week en vele doden later moet ze kiezen voor haar eigen veiligheid: 'Het is tijd om te gaan'.

V 31 JANUARI 2020

Het is 6 uur 's ochtends (op vrijdag 24 januari) en ik zit in een taxi naar treinstation Beijing-West. Daar hoop ik een trein te nemen naar Wuhan, de stad die een dag eerder afgegrensd is om de verspreiding van het coronavirus in te dammen. (...) Als ik vertrek zijn er net 850 besmettingen en 26 doden gemeld, maar volgens Britse wetenschappers zijn er in werkelijkheid al meer dan vierduizend mensen besmet. Wat voor mij de doorslag geeft om te gaan, is dat het virus meestal slechts een milde ziekte veroorzaakt, niet meer dan een griep. De patiënten die overleden, waren grotendeels ouderen met eerdere ziektes. Ik ben 37 jaar en gezond, dus zelfs bij besmetting is het gevaar voor mij beperkt.

Als ik rond de middag in Wuhan aankom, is de grote stationshal helemaal leeg. Het blijkt een voorafspiegeling van de rest van de stad. Als ik met enige moeite een taxi heb gevonden en een rondrit maak, zie ik lege straten, lege parken, lege pleinen. Iedereen zit binnen. De weinige voetgangers die er zijn, houden meters afstand van elkaar. Iedereen draagt mondkapjes en sommigen ook een duikbril, uit angst voor besmetting via de ogen. Hun angst slaat op me over. Het is niet zozeer een angst voor het virus, maar voor alles wat we nog niet weten.

Ik heb mezelf gisteren voorgenomen geen ziekenhuizen te bezoeken, maar als ik de verhalen hoor over overvolle wachtzalen, weggestuurde patiënten en overwerkte artsen, vind ik het als journalist niet kunnen om er niet heen te gaan. Ik neem zo veel mogelijk voorzorgsmaatregelen: ik heb een N95-mondkapje aan, een veiligheidsbril op en interview patiënten en hun familieleden in de open lucht, niet binnen in het ziekenhuis. Mijn telefoon, waarmee ik opnamen maak, desinfecteer ik met Dettoldoekjes. Na terugkeer in het appartement gaan mijn kleren meteen in de wasmachine.

In het Tongji Ziekenhuis zijn (op zaterdag) de uitpuilende wachtzalen verdwenen: zieken met lichte symptomen wordt nu gevraagd uit het ziekenhuis weg te blijven en zich thuis in quarantaine te plaatsen, om capaciteit vrij te maken voor zware zieken. Maar er is nog steeds een enorm beddentekort en patiënten en familieleden lopen paniekerig rond. (...) In zowat elke hoek staan medewerkers desinfectiemiddel te spuiten. Maar ik zie ook dingen fout gaan. Ik zie een vrouw, die net bevestigd heeft besmet te zijn, binnengaan in het gebouw waaruit een niet-besmette hartpatiënt naar buiten komt. Een paar meter voor me blaast een besmette man het snot uit zijn neus, een geelgroene slijmsliert vol virussen. Ik word onpasselijk, loop instinctief weg, keer dan terug, in een wijde boog rond het snot.

Na een blik op het beddentekort rijden we naar de plek waar nieuwe bedden worden gecreëerd: het noodziekenhuis, dat in amper tien dagen wordt gebouwd. De bedrijvigheid op het bouwterrein is indrukwekkend, een prachtig staaltje Chinees organisatietalent. Maar ik kan de gedachte niet van me afzetten dat dit misschien allemaal niet nodig was geweest als de autoriteiten wat sneller hadden ingegrepen. Als ze de eerste signalen van artsen eind december ernstig hadden genomen, in plaats van hen op te pakken, waren er lang niet zo veel besmettingen en doden geweest.

Slecht nieuws (op zondag): chauffeur Liu laat weten dat we Wuhan toch niet meer uitraken. Alle sluiptwegen zijn afgezet met hopen aarde, hekken of gemetselde muren. Niemand komt er nog in of uit, tenzij met speciale overheidstoestemming. (...) We nemen (dinsdag) een kijkje bij een controlepost op de buitengrens van Wuhan, om te zien hoe de bevoorrading op gang wordt gehouden. Duizenden chauffeurs hebben na het autoverbod van zondag een

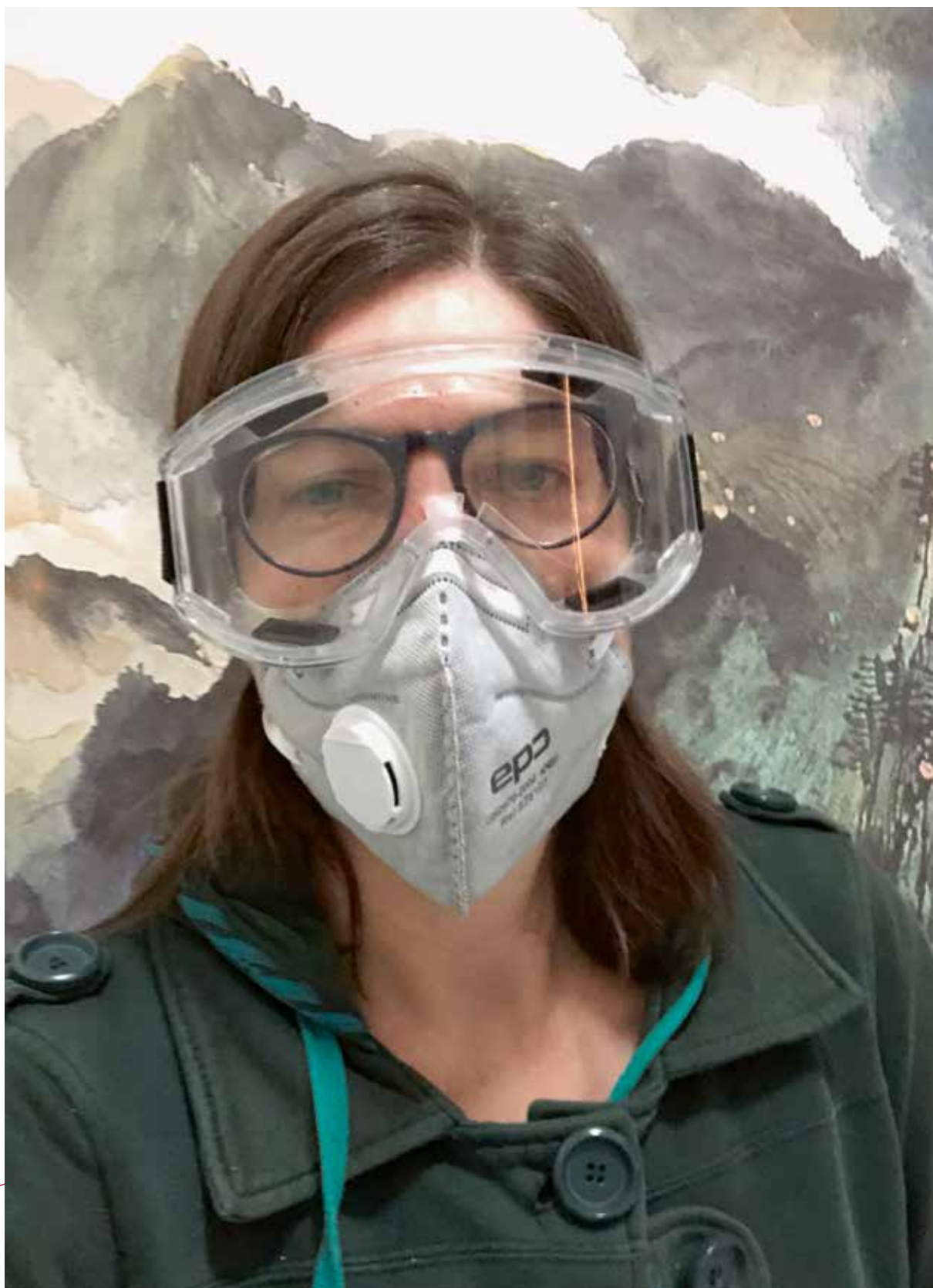
doorgangspas gekregen, om voedsel, beschermingsmateriaal en medisch personeel aan te voeren. Een van de inkomende chauffeurs heeft enkele verpleegsters en een koffer vol mondkapjes mee. Hij geeft een pak mondkapjes aan de agenten, die hem uitgebreid bedanken – de nood is duidelijk hoog. (...)

Tot mijn verbazing neemt (op woensdag) een handvol restaurants weer bestellingen aan, rondgebracht door een enkele bezorger. Om te vermijden dat zij het virus verspreiden, wordt aan de ingang van elk wooncomplex hun temperatuur gemeten, en moeten ze de maaltijden achterlaten bij de portier. Ik bestel een bakje dumplings. Ik moet er twee uur op wachten, in plaats van de gebruikelijke tien minuten, maar het zijn de beste dumplings die ik ooit heb gegeten.

Ik zit (op donderdag) dit artikel te tikken, als ik een email zie binnenkomen met als onderwerp: 'Vertrek uit Wuhan'. Het is zover: de evacuatie onder Franse vlag is bevestigd, ik vertrek in de nacht van vrijdag op zaterdag. Met 9795 besmettingen en 213 doden zijn er nu tien keer zo veel slachtoffers als ik toen ik hier een week geleden aankwam. Maar de wachtrijen in de ziekenhuizen zijn korter. (...)

Te vroeg gejuicht: de evacuatie wordt een dag uitgesteld. Zoals het er nu (vrijdag 31 januari) uitziet, vertrekken we zaterdag. Daarna volgen veertien dagen in een militair hospitaal in België, en dan hopelijk snel een vlucht terug naar Beijing. Ik maak me niet druk over de vertraging, maar ik voel me verscheurd over het vertrek. Ik hoor in China te zijn, mijn woonplaats en mijn journalistieke gebied. En ik heb lang niet alle verhalen over Wuhan kunnen vertellen. Maar ik kies voor mijn eigen veiligheid. Het is tijd om te gaan.

Begin maart 2020 was Leen Vervaeke terug op haar post in Beijing.

China-correspondent Leen Vervaeke in Wuhan.
Foto Leen Vervaeke.

Colofon

De eeuw van de Volkskrant verschijnt ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van *de Volkskrant* als dagblad in 2021.

Uitgave

WBOOKS, Zwolle
info@wbooks.com
www.wbooks.com
i.s.m.
De Volkskrant
info@volkskrant.nl
www.volkskrant.nl

Samenstelling

Hans Wansink, met bijdragen van Hans Aarsman, Sheila Sitalsing, Martin Sommer, Peter de Waard, Bert Wagendorp en Sylvia Witteman

Beeldredactie

Theo Audenaerd

Vormgeving

Riesenkind, 's-Hertogenbosch

Covertekening

Martyn F. Overweel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten met betrekking tot de illustraties volgens de wettelijke bepalingen te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

Van werken van beeldende kunstenaars aangesloten bij een CISAC-organisatie is het auteursrecht geregeld met Pictoright te Amsterdam.

© c/o Pictoright Amsterdam 2020.

ISBN 978 94 625 8407 5
NUR 680

© 2020 WBOOKS Zwolle / De Volkskrant

The logo for WBOOKS, featuring a stylized 'W' with horizontal lines above and below it, followed by the word 'BOOKS' in a sans-serif font.

De eeuw van de Volkskrant gaat over de wereld van toen door de ogen van toen. Hoe heeft de krant de gebeurtenissen van de afgelopen honderd jaar beschreven op het moment dat ze zich voordeden? Dit boek geeft antwoord op die vraag door de krant zelf aan het woord te laten. Aan de hand van ruim 60 originele artikelen, geïllustreerd met sprekende foto's, ervaart de lezer het voltooide verleden als de dag van gisteren.

Ter afwisseling van de gekozen fragmenten geven columnisten hun persoonlijke visie op episodes uit de historie van *de Volkskrant*: Hans Aarsman over fotografie, Sheila Sitalsing over smaakmakers in de jaren negentig, Martin Sommer over zes hoofdredacteuren, Peter de Waard over de worstelingen van de krant met het Songfestival, Bert Wagendorp over de relatie tussen lezers en krant en Sylvia Witteman over de jaren zestig van Godfried Bomans en Saartje Burgerhart. Een selectie van covers van katernen en magazines illustreert de verandering van de vormgeving van de krant.

De eeuw van de Volkskrant werd samengesteld door historicus Hans Wansink en foto-journalist Theo Audenaerd. Zij waren vele jaren als redacteur verbonden aan *de Volkskrant*.

9 789462 584075

WWW.WBOOKS.COM